

Змістовий модуль 2. Практикум з індивідуальної соціальної роботи з різними групами населення

Тема 5. Тема Соціальна робота з сім'єю

1. Соціально-правовий захист сім'ї
2. Дослідження соціального становища сім'ї
3. Заклади і установи, які уповноважені проводити соціальну роботу з сім'єю
4. Форми і методи соціальної роботи, соціальні технології, технології соціальної роботи з сім'єю
5. Соціальна робота з молодю сім'єю
6. Напрями соціальної роботи
7. Соціальна робота з прийомною сім'єю
8. Соціально-педагогічні моделі роботи з прийомною сім'єю

З давніх часів у свідомості українського народу виробився демократичний погляд на подружні взаємини, що знайшло своє яскраве відображення в народній творчості ("Без хазяїна двір, а без хазяйки хата плаче", "Хазяйка в дому — покрови всьому", "Жінка за три угли хату держить, а чоловік — за один").

Громадська думка міцно оберігала цілісність сім'ї, бо в цьому була запорука виховання дітей. Розлучення були поодинокими випадками і виправдовувалися лише за умов бездітності або хвороби. Для цього випадку існував народний ритуал розлучення, коли чоловік і жінка дякували одне одному і просили пробачення. В інших випадках винуватець осуджувався, а іноді навіть повинен був покинути село. На початку ХХ ст. в Україні на 2000 шлюбів припадало лише одне розлучення.

Мірилом гідності людини та її морального обличчя було ставлення до дітей. Бездітна сім'я вважалася нещасливою ("Бездітна людина — що безплідне дерево"). В українській сім'ї завжди визнавали культ предків, панувала пошана до дідуся й бабусі, до батьків. До старших у родині діти зверталися на "Ви".

За твердженням К.Д. Ушинського, "суспільне виховання є для народу його сімейне виховання. У сім'ї природа підготовляє в організмі дітей можливість повторення і подальшого розвитку характеру батьків. Організм нових поколінь у народі носить у собі можливість збереження і дальшого розвитку історичного характеру народу."

Традиційна мораль ґрунтувалася на авторитеті слова, його високій місії і незаперечності. Особливо це стосувалося родинного етикету, та пріоритет незаперечно належав главі сім'ї. Батькове слово було не тільки законом — воно повчало, об'єднувало і утверджувало моральні устої. Разом з тим, пошана до такого слова вимагала від нього особливої відповідальності й житейських чеснот. Чи не від того увійшов у повсякдення вислів: "Хоч батько й скупий на слово, але воно є законом".

Г. Сковорода у притчі "Вдячний Еродій" словами головного персонажу висловлює головну думку цього твору: "Він (батько) дав мені крила, а я сам навчився літати. Він дав мені добре серце, а я самохітно здобуваю навички і радість, тобто забавляюся вдячністю. Він тільки часто відсікає мені колюки, розумій, мої супротивні вдячності вчинки, й орошає бесідою, що оживляє мене до вдячності. Всі ж його бесіди, як магнітна стрілка в північний бік, потрапляють правильно і влучно в цей кін: невдячна воля — ключ пекельних мук, вдячна ж воля — рай усіх солодощів". Рідна мати — перший вчитель, від якого розпочинається родовід вихователів та саме виховання, і її ніким замінити не можна.

Оскільки головним обов'язком батьків народна педагогіка вважає виховання дітей, вона прагне на допомогу батькам мобілізувати якомога ширше коло людей, громадськість. Одним із яскравих підтверджень цього є давня традиція вибору кумів, тобто других батьків новонародженого, його опікунів і захисників. У науковій літературі та у повсякденному житті кумів ототожнюють з названими батьками. Інколи ці слова трактуються як синоніми: кум, почесні батьки, названі батьки. У сучасному розумінні куми — це почесні батьки. Їх ще називають запрошеними батьками, обрядовими батьками (оскільки вони беруть участь у реєстрації новонародженого) або другими батьками. Якщо кум усиновив чи в дочерив когось зі своїх підопічних, тоді він стає ще й названим батьком.

З розвитком суспільства відбуваються зміни структури сім'ї та взаємовідносин між окремими її членами: зменшення стабільності, малодітність, послаблення традиційної ролі батька, трудова зайнятість жінок тощо, що певним чином змінюють взаємини між батьками та дітьми у родині.

Значні зміни відбуваються у системі чоловічих та жіночих соціальних ролей у сім'ї стосовно виховання дітей. Залучення жінок до суспільно-виробничої сфери, що спостерігається протягом останніх десятиліть, підвищує їх авторитет у родині і водночас зменшує можливість спілкування з дітьми, їх виховання. Важкі матеріальні умови існування більшої частини українських сімей примушують жінок до праці не стільки з необхідності власного самоствердження та професійної кар'єри, скільки через необхідність матеріально підтримати власну сім'ю.

Ставлення держави до проблем сім'ї визначено в Конституції України, в якій зазначається, що кожен має право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї (ст. 48). Конституцією України закріплюються і гарантуються соціальні права щодо сім'ї, наголошується, що "шлюб ґрунтується на вільній згоді чоловіка та жінки. Кожен із подружжя має рівні права та обов'язки у шлюбі та сім'ї. Батьки зобов'язані утримувати дітей до їхнього повноліття. Повнолітні діти зобов'язані піклуватися про своїх непрацюючих батьків. Сім'я, материнство і батьківство охороняються державою" (ст. 51). Держава створює соціально-економічні та правові передумови для нормального функціонування сім'ї, розвитку, виховання та освіти дітей. На державу покладається утримання та виховання дітей,

позбавлених батьківського піклування. Дітям гарантується рівність прав незалежно від походження, а також від того, народжені вони у шлюбі, чи поза ним.

Важливим документом, який регулює сімейні відносини, є Кодекс про шлюб і сім'ю (1969 р.) зі змінами та доповненнями (1992, 1996 р.р.). У ньому закріплені традиційні для українського народу цінності, такі як: подальше зміцнення сім'ї; побудова сімейних відносин на добровільному шлюбному союзі жінки і чоловіка, на вільних від матеріальних розрахунків почуттях взаємної любові, дружби та поважання всіх членів сім'ї; виховання дітей сім'єю з обов'язковим піклуванням батьків про їх здоров'я, фізичний, духовний, моральний розвиток, навчання і підготовку до праці; всемірна охорона інтересів матері й дітей; виховання почуття відповідальності перед сім'єю; жінки і чоловіки мають у сімейних відносинах рівні особисті й майнові права.

Не допускається будь-яке пряме чи непряме обмеження прав, встановлення прямих чи непрямих переваг при одруженні і в сімейних відносинах залежно від походження, соціального і майнового стану, расової і національної належності, статі, освіти, мови, ставлення до релігії, роду і характеру занять, місця проживання та інших обставин.

Сім'я перебуває під захистом держави. Держава виявляє піклування про сім'ю шляхом створення і розвитку широкої мережі пологових будинків, дитячих ясел і садків, шкіл-інтернатів та інших дитячих закладів, організації і вдосконалення служби побуту та громадського харчування, виплати допомоги в разі народження дитини, надання допомоги і пільг самотнім матерям і багатодітним сім'ям, а також інших видів допомоги сім'ї.

Материнство в Україні оточене всенародною пошаною і повагою, охороняється і заохочується державою. Охорона інтересів матері й дитини забезпечується спеціальними заходами з охорони праці та здоров'я жінок, створенням умов, які дають жінкам можливість поєднувати працю з материнством; правовим захистом, матеріальною і моральною підтримкою материнства та дитинства, включаючи надання жінкам відпусток для вагітності і пологів зі збереженням утримання та інших пільг вагітним жінкам і матерям.

1. Соціально-правовий захист сім'ї

Правове регулювання шлюбних і сімейних відносин в Україні здійснюється тільки державою. Визнається тільки шлюб, укладений у державних органах реєстрації актів цивільного стану. Релігійний обряд шлюбу, так само, як і інші релігійні обряди, не має правового значення і є особистою справою громадян. Це правило не стосується вчинених до утворення або відновлення державних органів реєстрації актів цивільного стану релігійних обрядів і одержаних на їх посвідчення документів про народження, укладення шлюбу, розірвання шлюбу і смерть. Права, що виникають із шлюбних та сімейних відносин, охороняються законом за винятком тих випадків, коли ці права здійснюються всупереч їх призначенню. Використання членами сім'ї своїх прав не має завдавати шкоди

інтересам суспільства і держави, правам інших громадян. При здійсненні прав і виконанні обов'язків громадяни повинні додержуватися законів, поважати загальнолюдські принципи, всемірно сприяти зміцненню сім'ї. Захист прав, що виникають із шлюбних та сімейних відносин, здійснюється судом, органами опіки і піклування та органами реєстрації актів цивільного стану.

Подружжя повинно матеріально підтримувати одне одного. Батько і мати мають рівні права та обов'язки щодо своїх дітей. Батьки користуються рівними правами і мають рівні обов'язки щодо своїх дітей і у випадках, коли шлюб між ними розірвано. Захист прав та інтересів неповнолітніх дітей лежить на їх батьках, які діють без особливих на те повноважень. У разі одруження неповнолітніх вони набувають дієздатності в повному обсязі з моменту одруження і здійснюють захист своїх прав самостійно. Батьки мають право і зобов'язані виховувати своїх дітей, піклуватися про їхнє здоров'я, фізичний, духовний і моральний розвиток, навчання, готувати їх до праці. Батьківські права не можуть здійснюватися всупереч інтересам дітей. При неналежному виконанні батьками (одним з них) обов'язків по вихованню або при зловживанні батьківськими правами діти вправі звернутися за захистом своїх прав та інтересів до органів опіки і піклування. Батьки зобов'язані утримувати своїх неповнолітніх дітей і непрацездатних повнолітніх дітей, які потребують матеріальної допомоги. При ухиленні батьків від цього обов'язку кошти на утримання дітей стягуються з них у судовому порядку.

Діти зобов'язані піклуватися про батьків і надавати їм допомогу. Утримання непрацездатних батьків, які потребують допомоги, є обов'язком їхніх повнолітніх дітей. Повнолітні діти, які сплачують аліменти на батьків, можуть бути притягнуті до участі в додаткових витратах, викликаних винятковими обставинами (тяжка хвороба, каліцтво, оплата праці осіб, які доглядають за батьками, та ін.). Діти можуть бути звільнені від обов'язків щодо утримання своїх батьків і стягнення витрат по догляду за ними, якщо судом буде встановлено, що батьки ухилялися від виконання батьківських обов'язків.

Соціальний захист і соціальне забезпечення сім'ї

В Україні є різні види державної соціальної підтримки сімей з дітьми: грошова і натуральна допомога, соціальні пенсії, пільги, послуги тощо. Правове регулювання, призначення і виплати допомог здійснюються на підставі Закону України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми" від 21 листопада 1992 р. та Закону України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи".

В "Основних напрямках соціальної політики на період до 2004 року", затверджених Указом Президента України від 24 травня 2000 р. № 717, визначено необхідність надання адресного характеру соціальним програмам. Система соціальної допомоги передбачає поглиблення адресної соціальної підтримки малозабезпечених верств населення, тобто врахування

матеріального становища сімей, заміни системи пільг окремим категоріям населення на адресну цільову допомогу, розроблення єдиних принципів і критеріїв надання різних видів допомоги. При визначенні розмірів соціальної допомоги враховується матеріальна забезпеченість сім'ї та вартісна величина межі малозабезпеченості. З метою підтримки найменш захищених верств населення 1 червня 2000 р. прийнято Закон України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям". Цей Закон спрямований на реалізацію конституційних гарантій права громадян на соціальний захист — забезпечення рівня життя не нижчого від прожиткового мінімуму шляхом надання грошової допомоги найменш соціально захищеним сім'ям, зокрема тим сім'ям, які з поважних або незалежних від них причин мають середньомісячний сукупний дохід нижчий від прожиткового мінімуму сім'ї.

В Україні з 1995 р. діє програма житлових субсидій на житлово-комунальні послуги, умови та порядок призначення яких регулюються Постановою Кабінету Міністрів України від 22 вересня 1997 р. № Ю50.

Увага приділяється також соціальному захисту студентської сім'ї. Указом Президента України від 4 серпня 2000 р. № 958/2000 "Про соціально-економічну підтримку становлення та розвитку студентської сім'ї" з метою підвищення соціально-економічного захисту студентської сім'ї та реалізації правових засад державної молодіжної політики в Україні зобов'язано місцеві органи виконавчої влади забезпечити підтримку студентської сім'ї за рахунок щорічного виділення коштів із місцевих бюджетів, а також надходжень від міжнародних фінансових організацій; вжити заходів для поліпшення житлових умов студентських сімей, які проживають у гуртожитках, створити молодіжні житлові комплекси; забезпечити підтримку ініційованих молоддю молодіжних програм щодо становлення та розвитку студентської сім'ї; створити необхідні передумови для самозайнятості молодих сімей, забезпечення добробуту за рахунок власних зусиль; сприяти працевлаштуванню молодих сімей, позачерговому наданню житла молодим спеціалістам, які одержали призначення на роботу.

Таким чином, соціальна робота базується на основних законодавчих актах, які регулюють правовідносини в сім'ї, забезпечують гарантії для її нормального функціонування у різних сферах життєдіяльності й суспільного життя.

Сім'я як об'єкт соціальної роботи

Соціальна робота проводиться з такими типами сімей: багатодітними, неповними, сім'ями, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, соціально неблагополучними сім'ями (безробітними; сім'ями, які складаються із алкогольно і наркозалежних осіб та ін.); сім'ями, в яких є інваліди; прийомними сім'ями та сім'ями опікунів та ін.

Визначення форм, методів соціальної роботи, технологій соціальної роботи з сім'єю зумовлено життєвим и циклом, віком подружжя, складом сім'ї, соціальним статусом подружжя, соціальними і соціально-психологічними проблемами, які виникають на різних етапах розвитку сім'ї, певною життєвою ситуацією чи індивідуальним випадком, з яким стикаються

члени сім'ї, індивідуальними властивостями, особливостями розвитку психофізичної сфери, соціальної зрілості, рівнем і масштабністю негативного чи позитивного впливу соціального оточення тощо.

2. Дослідження соціального становища сім'ї

Соціальна робота з сім'єю спирається на її дослідження як малої соціальної групи. На макрорівні при розгляді сім'ї як соціального інституту вивчаються: суспільна свідомість у сфері шлюбно-сімейних стосунків, узагальнені характеристики сімейної поведінки окремих груп населення за різноманітних економічних та культурних умов, вплив суспільних потреб на характер відносин та спосіб життя сім'ї, причини та наслідки недостатньо високої ефективності функціонування інституту сім'ї за тих чи інших умов; соціальний механізм зміни сімейних норм і цінностей; ефективність реалізації інститутом сім'ї своїх основних функцій у різних політичних, соціально-економічних і культурних умовах; співвідношення зразкових сімейних норм і цінностей та реальної поведінки сім'ї і т. д.

На мезорівні вивчаються умови формування, структури та етапи розвитку сучасної сім'ї, розподіл обов'язків у сім'ї, причини та мотиви розлучень тощо. При вивченні структури сім'ї використовуються не лише кількісні показники, такі як склад сім'ї, кількість її поколінь, а й якісні характеристики: міра згуртованості, характер сімейної взаємодії, розподіл соціальних ролей та верховенства в сім'ї, структура сімейного спілкування та ін. На цьому рівні соціальної роботи досліджуються різні функції сім'ї, спроможність подружжя реалізовувати їх у процесі спільного життя: виховна, господарчо-побутова, духовного спілкування, репродуктивна, матеріального забезпечення, ігрова, організаційна та ін. Важливим для розуміння соціально-психологічних проблем подружжя є вивчення впливу соціального оточення на функціонування сім'ї. Соціономія досліджує такі соціальні проблеми сучасної сім'ї: зниження рівня шлюбності; зростання розлучень і кількості подружніх пар, які мешкають окремо; поширення явища позашлюбного життя; підвищення рівня позашлюбної народжуваності; зростання кількості неповних сімей (з одним із батьків, як правило, — матір'ю); перевантаження однієї сім'ї; перевантаження працюючих жінок домашніми обов'язками; зростання кількості малозабезпечених сімей; сімейні норми; структура родинних зв'язків; соціально-психологічні наслідки розлучень як для подружжя, що розлучається, так і для їхнього найближчого оточення; взаємовідносини родичів у сім'ї тощо.

На мікрорівні соціальної роботи досліджуються соціальні і соціально-психологічні проблеми подружжя, проводиться діагностична робота як важливий етап надання соціальної допомоги і підтримки.

3. Заклади і установи, які уповноважені проводити соціальну роботу з сім'єю

Соціальну роботу з сім'єю здійснюють в межах своєї компетенції: управління соціального захисту населення, охорони здоров'я, у справах

неповнолітніх, освіти обласних, районних і міських у м. Києві і Севастополі, республіканських (Автономна Республіка Крим) державних адміністрацій; соціальні служби для молоді; спеціалізовані заклади та установи, служби соціальної роботи з сім'єю (консультаційні пункти, громадські приймальні, телефони довіри, служби сім'ї, служби соціально-психологічної допомоги, служби соціальної адаптації, школи майбутніх матерів, школи виживання, медико-соціальні кабінети, центри реабілітації, недільні школи, центри для сімей з інвалідами, центри роботи з дітьми з особливими потребами, постійно діючі лекторії, пункти обміну речей, школи батьківської підтримки, школи позитивної поведінки, кризові стаціонари та ін.).

4. Форми і методи соціальної роботи, соціальні технології, технології соціальної роботи з сім'єю

У соціальній роботі з малозабезпеченими сім'ями застосовуються соціальні технології: соціальне забезпечення, соціальне страхування, соціальна опіка і піклування. З сім'єю, яка перебуває у складній життєвій ситуації внаслідок індивідуального випадку чи складної психотравмуючої ситуації, проводиться сімейна психотерапія, реалізуються різні технології соціальної роботи, які мають на меті поліпшення соціального і психологічного стану подружжя і членів родини: соціальна корекція, соціальна терапія, психологічне і соціальне консультування, соціально-психологічна адаптація. Для організації рекреаційної діяльності, проведення дозвілля, допомоги у реалізації виховної функції сім'ї застосовуються соціально-педагогічні методи і методи соціального виховання. Актуальною для попередження дисгармонії сімейних стосунків, поліпшення її соціально-психологічного стану є соціальна робота на місцевому рівні, спрямована на активізацію зусиль громади у напрямку благоустрою району, створення умов для відпочинку, тимчасового перебування маленьких дітей у дитячих кімнатах, створення ігрових майданчиків для дітей, забезпечення сучасним і зручним транспортним обслуговуванням тощо.

Соціальні служби для допомоги малозабезпеченим сім'ям, для дітей сиріт і дітей, які залишились без піклування батьків, проводять акції зі збору речей і благодійні акції ("Теплий дім", "Турбота" — Черкаси, "Крамниця милосердя"; "Добродійність", "Старим речам — нове життя" — Харківська обл.). З метою попередження батьківської безвідповідальності проводяться профілактично-комплексні рейди ("Діти вулиці", "Підліток", "Група", "Урок" — Сумщина) і т. д.

Одним із важливих підходів до соціальної роботи з сім'єю є сімейна терапія. Психосоціальну роботу з сім'єю важко проводити без спеціальної підготовки в сфері сімейного консультування. Застосування психотерапевтичних технік залежить від теоретичних підходів, на які спирається в своїй практичній діяльності соціальний працівник. Цей вид допоміжної професійної діяльності сім'ям включає в себе базові цінності, принципи, об'єкти, цілі, завдання і методичний інструментарій як психологічного консультування, так і практичної соціальної роботи (ведення випадку).

Одним із важливих напрямків соціальної роботи в соціальних службах для сім'ї, дітей та молоді є соціальна робота з молоддю сім'єю.

5. Соціальна робота з молоддю сім'єю

Соціальна робота з молоддю сім'єю — це система взаємодії соціальних органів держави і суспільства та сім'ї, спрямована на поліпшення умов її життєдіяльності, розширення можливостей в реалізації прав і свобод, визначених міжнародними та державними документами, забезпечення повноцінного фізичного, морального й духовного розвитку всіх її членів, залучення до трудового, суспільно-творчого процесу.

Пріоритет у соціальній роботі з молоддю належить центрам соціальних служб для молоді, які здійснюють соціальну профілактику, соціальний патронаж, соціальну реабілітацію, надають соціально-психологічну, психолого-педагогічну, соціально-медичну, соціально-правову, інформативно-консультативну, психотерапевтичну допомогу та підтримку молодому подружжю для поліпшення його життєдіяльності.

Один із важливих принципів соціальної роботи з молоддю сім'єю — принцип самозабезпечення сім'ї, тобто надання соціальної допомоги для стимуляції її внутрішніх резервів, вирішення власних проблем. Крім того, соціальна робота з сім'єю спрямовується не тільки на родину в цілому, а й окремих її членів (дитину, матір, батька та інших членів сім'ї).

Ефективність реалізації основної мети і завдань соціальної роботи з молоддю сім'єю забезпечується при врахуванні типології та категорії сімей, які потребують різних видів соціальної роботи, застосуванні відповідних форм і методів роботи.

Основні напрямки соціальної роботи з молоддю сім'єю:

- підготовка молоді до сімейного життя;
- робота з молодими сім'ями зі стабілізації сімейних стосунків;
- допомога батькам у розв'язанні проблем сімейного виховання;
- соціальна реабілітаційна робота з сім'єю.

Підготовка молоді до сімейного життя передбачає формування навичок здорового способу життя, психолого-педагогічні, юридичні, економічні, медичні знання з питань становлення особистості, розвитку комунікативних навичок, формування статево-рольової ідентифікації, корекції особистих проблем, духовного виховання, знання з сексології шлюбу та сім'ї, створення власного іміджу, знання медико-соціальних проблем алкоголізму, наркоманії, профілактики захворювань, планування сім'ї та збереження репродуктивного здоров'я молоді, збереження вагітності, розвитку сімейних традицій, народження здорових дітей і т. д.

Соціальна робота проводиться серед учнів шкіл, шкіл-інтернатів, ПТУ, ліцеїв, коледжів, вищих навчальних закладах, у середовищі робітничої молоді, а також з молодими парами, які подали заяву до РАЦСу. До роботи залучаються такі спеціалісти: соціальні працівники, соціальні педагоги, психологи, юристи, економісти, наркологи, сексологи, психотерапевти та інші спеціалісти.

Форми роботи: мобільні курси, навчально-консультативні пункти (у тому числі виїзні у сільській місцевості), вечірні жіночі та юнацькі гімназії, клуби для дівчат, кабінети Довіри; лекторії, дискусійні клуби, спеціалізовані служби (Служба знайомств, Пошта довіри, Школа молодого подружжя, Телефон довіри) тощо. Для досягнення поставленої мети застосовуються такі методи роботи, як різноманітні комунікативні тренінги, тестування, індивідуально-групові психологічні консультації, психологічний театр мініатюр, лекції та семінари, проектні методика, шоу-програми, тематичні КВК та ін. З метою створення умов для поширення інноваційних соціальних технологій організуються експериментальні майданчики.

6. Напрями соціальної роботи

Робота з молодими сім'ями зі стабілізації сімейних стосунків — це насамперед діяльність центрів соціальних служб для молоді з удосконалення взаємостосунків у сім'ї, профілактики дисгармонії сімейних відносин, подружніх конфліктів, реалізація програми планування сім'ї та збереження репродуктивного здоров'я членів сім'ї, формування здорового способу життя сім'ї, організація її вільного часу, допомога в організації сімейного господарювання та побуту, створення позитивного іміджу сім'ї, ознайомлення з юридично-правовими аспектами шлюбно-сімейних стосунків, надання соціальної допомоги, соціальний патронаж різних за типами неблагополуччя сімей, благодійні акції та допомога малозабезпеченим, багатодітним сім'ям та ін.

Форми і методи роботи у цьому напрямку: створення консультативних пунктів, кабінетів, консультативних служб, у тому числі виїзних для роботи із сільською сім'єю, діяльність центрів "Родинний дім" тощо. Найбільш поширеною і ефективною стала робота клубів молоді сім'ї, які приваблюють молодих людей демократичністю, взаємостосунками партнерів, розвитком ініціативи членів клубу, їх творчого підходу в роботі з різними категоріями сімей. При центрах ССМ працює понад 250 таких клубів. Однією з ефективних форм роботи з молодими сім'ями стали культурно-масові розважальні культурні заходи. Ця форма роботи також ефективна і в справі пропаганди кращих сімейних традицій українського народу, пошуку сімейних талантів, розвитку пізнавальних інтересів

членів сім'ї, творчої ініціативи, обміну досвідом сімейного виховання, зміцнення взаємостосунків у сім'ї, відродження родинно-побутової культури українського народу. Масово-розважальні заходи, сімейні свята найчастіше святкуються за такими формами: День матері, календарні, православні, релігійні обряди і свята. Вони проводяться як сімейні, щорічні конкурси молодих сімей, конкурси, вечори студентських сімей, свята-конкурси молодих сімей, конкурси сімейних ерудитів, виставки дитячих творів, малюнків про сім'ю, сімейних творчих колективів, сімейні спортивні свята, сімейні ігри, фотовиставки тощо.

Допомога батькам у розв'язанні різноманітних проблем сімейного виховання полягає у сприянні щодо вирішення складних питань родинної педагогіки. Це підготовка молодих батьків до виконання батьківських

обов'язків, соціально-психологічна, психолого-педагогічна допомога батькам у вихованні дітей різних вікових груп з урахуванням індивідуально-психологічних особливостей кожної дитини, підготовка дитини до школи, застосування різних форм і методів сімейного виховання, вирішення складних проблем у взаємостосунках батьків та дітей, юридичні проблеми цих взаємостосунків.

Соціальної допомоги потребують неповнолітні та самотні матері, неблагополучні сім'ї, сім'ї з дітьми-інвалідами, прийомними, усиновленими дітьми, вихователі дитячих будинків сімейного типу; сім'ї, в яких виховуються важкі діти, а також обдаровані; сім'ї з нестандартними дітьми, де дитина зазнала різного виду насильства (фізичного, психічного, сексуального) тощо.

Форми соціальної роботи: школи молоді матері, школи батьківської підтримки, Телефони довіри, консультативні пункти при школах, ПТУ, соціальних службах для батьків, соціально-медичні курси для молодих жінок, клуби молодих батьків та ін. Основні методи роботи: семінари, конференції, круглі столи, індивідуальні консультації, тренінги, вивчення педагогічних ситуацій, педагогічні бліц-турніри тощо.

Соціальна реабілітація проводиться з молодими сім'ями з дисгармонією у сімейних взаємостосунках, наявністю важких сімейних криз, де члени сім'ї зловживають алкоголем, наркотичними речовинами, мають різні види нервових захворювань, що створює загрозу для стабільності сім'ї. Є сім'ї, які потребують соціально-психологічної допомоги внаслідок тимчасових або тривалих труднощів (інвалідність членів сім'ї, майнові втрати, нервово-психічні розлади, різні акцентуації в характерах подружньої пари тощо). Сімейна психотерапія має індивідуальний характер і зорієнтована на подружню пару та її проблеми. Вона допомагає досягти гармонії у взаємостосунках, врегулювати подружні взаємини.

Розглянемо форми і методи соціальної роботи із прийомною сім'єю.

7. Соціальна робота з прийомною сім'єю

Соціальний супровід — це цілеспрямована діяльність соціального працівника (або групи соціальних працівників) зі створення необхідних умов для оптимального функціонування прийомної сім'ї і розвитку дитини.

Відбір сімей, які після проведення інформаційної кампанії виявили бажання взяти на утримання та виховання дитину- сироту або дитину, позбавлену батьківського піклування, проводиться таким чином.

Оцінювання потенційних прийомних батьків. Ця процедура передбачає збір матеріалів, документів, свідчень, на підставі яких будуть затверджуватися кандидатури прийомних батьків. Важливою складовою процедури відбору є ознайомлення з житловими умовами кандидатів та зустрічі соціальних працівників з членами потенційної прийомної сім'ї. Незалежно від того, хто з членів сім'ї вирішив стати прийомним батьком / матір'ю, вивчається вся сім'я, її спроможність створити позитивний виховний клімат.

Затвердження кандидатів проводиться за результатами процедури оцінювання. Водночас визначається спеціалізація прийомних батьків. Вони можуть бути затвержені для виховання однієї конкретної дитини, певної кількості дітей або певної соціальної групи. Після затвердження кандидатів підписується угода між прийомними батьками та представниками місцевої влади, в якій визначаються обов'язки сторін щодо виховання дитини, умови партнерства прийомної сім'ї та місцевих органів влади, строки виховання у прийомній сім'ї, спеціалізація сім'ї.

Підготовка проходить шляхом тренінгів, які проводять соціальні працівники. Як правило, такі тренінги розраховані на 10 щотижневих зустрічей.

Процес соціального супроводу складається з зустрічей соціального працівника з батьками з певною послідовністю, під час яких він вивчає умови виховання дитини, надає допомогу у вирішенні проблем, які з'являються при вихованні, а у разі потреби залучає до роботи з прийомною сім'єю інших спеціалістів соціальної сфери.

Основними завданнями соціального супроводу є:

- ефективне використання наявних ресурсів для оптимальної та швидкої адаптації прийомної сім'ї і прийомної дитини з метою вирішення проблем останньої;
- надання допомоги прийомній сім'ї для того, щоб у майбутньому вона могла вирішувати проблеми, які постають, в основному шляхом мобілізації власних ресурсів;
- забезпечення партнерських відносин між прийомною сім'єю, соціальною службою, іншими державними і громадськими установами для комплексного забезпечення прав прийомної дитини.

Прийомна сім'я на період адаптації прийомної дитини часто стає носієм потенційної кризи, а тому має бути предметом особливої уваги соціальних працівників, хоча з часом їхня роль буде зменшуватися, в ідеалі — зведеться до щорічного оцінювання ефективності функціонування благополучної прийомної сім'ї і допомоги їй (якщо це необхідно) на етапі становлення.

Відбір батьків для прийомної сім'ї з числа претендентів означає, що сім'я вибрана благополучна. Проблеми до неї тією чи іншою мірою приносить прийомна дитина. До речі, весь сенс інституту прийомних сімей полягає в тому, що дитина приходить у звичайну сім'ю, яка нічим не відрізняється від мільйонів інших.

Інформація про дитину має складатися з кількох блоків:

1. Офіційні дані: історія життя дитини; наявність майна, в тому числі житла; статус дитини (сирота, підкинута, інше).
2. Стан здоров'я: медичний висновок повного обстеження (бажано незалежного); перспективи розвитку хвороб (якщо такі є); інформація дільничного педіатра або лікаря тієї установи, де перебуває дитина, про специфіку стану здоров'я, перебіг хвороб тощо.
3. Розвиток особистості дитини: формування рухівних навичок (для малюків); вміння дитини правильно орієнтуватися і спостерігати; розвиток

уяви; вміння концентрувати свою увагу; розвиток пам'яті; успіхи у школі (для дітей шкільного віку); вміння висловлювати свої думки; розвиток мислення; інтереси дитини; емоційний розвиток; стосунки дитини з людьми, які її оточують; ставлення дитини до матеріальних цінностей; любов до тварин; ставлення до себе; активність дитини; духовні потреби дитини.

Зазначені позиції досить орієнтовні, і для різних вікових груп і життєвих ситуацій якісь із них будуть неактуальними, а деякі, навпаки, слід розширити. Головне, щоб і у соціального працівника та у прийомних батьків вималювався багатоаспектний портрет дитини. На підставі отриманої інформації, досвіду (як соціального працівника, так і прийомних батьків) слід спрогнозувати, з якими проблемами дитина і сім'я можуть зіткнутися в подальшому.

Спочатку слід розробити план соціального супроводу на перший місяць життя дитини в прийомній сім'ї, потім — на півріччя. Після тривалого перебування дитини в прийомній сім'ї розробляють щорічний план соціального супроводу.

План соціального супроводу — це план цілеспрямованої діяльності соціального працівника, установ, які надають конкретні послуги, а також членів прийомної сім'ї, які разом створюють необхідні умови для оптимального функціонування прийомної сім'ї та розвитку дитини. Перший місячний план соціального супроводу за своєю структурою не відрізняється від наступних. Але за змістом у перші декілька місяців він буде більш насиченим, ніж у подальший період.

Теоретичною основою у соціальному супроводі прийомних сімей є соціальна робота з випадком. При "веденні випадку" в процесі підготовки прийомних батьків до створення фостерної сім'ї і передачі їй дітей-сиріт на утримання, соціальний працівник виступає у ролі соціального менеджера, який виконує низку різних функцій, серед яких виділяються основні:

- оцінювальна — визначення конкретних потреб прийомної сім'ї та ресурсів, необхідних для утримання дитини;
- допоміжна — забезпечення послуг прийомним сім'ям у питаннях, які вони неспроможні самотійно вирішувати;
- організаційне об'єднання зусиль різних установ і фахівців з метою задоволення потреб прийомної сім'ї;
- освітньо-виховна — забезпечення членів прийомної сім'ї необхідними знаннями і навичками;
- консультативна — надання прийомним батькам інформації щодо наявних можливостей вирішення конкретної проблеми і допомоги іншим фахівцям у виборі найбільш ефективного методу підтримки;
- посередницька — направлення прийомних батьків і дітей у відповідні установи та до конкретних фахівців;
- координаційна — координація процесу допомоги, що надається різними установами та фахівцями;
- адвокатська — захист прав та інтересів як прийомної дитини, так і прийомної сім'ї;

- адміністративна — здійснення діяльності щодо планування заходів, надання допомоги прийомним дітям і оцінювання її ефективності;
- аналітична — збір та аналіз інформації, необхідної для прийняття рішень.

Основними функціями соціального працівника в соціальній роботі з прийомною сім'єю є вивчення відповідності об'єктивних і суб'єктивних характеристик сім'ї, яка претендує взяти дитину, нормативним вимогам; підготовка потенційних прийомних батьків до утримання в сім'ї дитини-сироти чи дитини, яка залишилася без піклування батьків; підбір та підготовка дітей для конкретної прийомної сім'ї; соціальний супровід дитини в прийомній сім'ї; робота з оцінювання ефективності функціонування прийомних сімей; корекційна і профілактична робота з кровною сім'єю дитини.

У різних країнах функції соціальних працівників розподіляються між різними фахівцями. Наприклад, у Великій Британії один соціальний працівник рекрутує й готує прийомні сім'ї; інший — добирає і супроводжує дитину, забезпечуючи захист її прав; третій соціальний працівник працює з кровною сім'єю, а четвертий — здійснює соціальний супровід прийомної сім'ї. У нашій країні інфраструктура соціальних служб поки що розвинена недостатньо, тому всі функції щодо соціальної роботи з прийомною сім'єю покладаються на одного соціального працівника, як правило, центру соціальних служб для молоді. Об'єктом роботи соціального працівника насамперед є дитина у прийомній сім'ї та сім'я в цілому як мала соціальна група.

Соціальна робота з сім'єю проводиться за трьома основними напрямками: освітнім, психологічним, посередницьким.

Освітній напрям соціальної роботи передбачає соціальну допомогу в навчанні та вихованні. Допомога в навчанні спрямована на запобігання появи сімейних проблем і формування педагогічної культури прийомних батьків. В основі соціальної роботи — соціально-педагогічні методи, які враховують найбільш типові помилки у вихованні дітей в сім'ї: недостатнє уявлення про цілі, методи, завдання виховання; відсутність вимог у вихованні з боку всіх членів сім'ї; сліпа любов до дитини; надмірна суворість; перекладання виховання на освітні заклади; сварки батьків; брак педагогічного такту у взаєминах з дітьми; застосування фізичних покарань тощо. Тому діяльність соціального працівника передбачає проведення широкої освітньої роботи серед прийомних батьків з таких питань: педагогічна, соціально-педагогічна і правова підготовка прийомних батьків до виховання дітей; допомога батькам у формуванні адекватної поведінки у дітей стосовно однолітків; значення особистого прикладу і авторитету батьків у вихованні дітей, ролі батька і матері, взаємини між батьками, налагодження взаємостосунків різних поколінь у сім'ї, методи педагогічного впливу на дітей, формування позитивних взаємин між дорослими і дітьми; виховання дітей у сім'ї з урахуванням статі й віку; соціально-психологічні проблеми "важких підлітків", проблеми негативного впливу бездоглядності й безпритульності

на психіку дитини; самовиховання і його організація, роль сім'ї у керуванні процесом самовиховання дітей і підлітків; заохочення та покарання у процесі виховання дітей у сім'ї; особливості виховання дітей з відхиленнями у фізичному і психічному розвитку; трудове виховання у сім'ї, допомога дитині у виборі професії, проблеми виявлення і розвитку професійних нахилів і здібностей дітей; організація режиму праці, навчання, відпочинку і дозвілля дітей у сім'ї; підготовка дітей до шкільного віку до занять у школі; моральне, фізичне, естетичне, статеве виховання дітей; розвиток досвіду спілкування у дитячому віці; причини та наслідки дитячого алкоголізму, токсикоманії, дитяча патологія та роль батьків у цьому, зв'язок здоров'я дітей з асоціальною поведінкою їхніх батьків.

Крім цього, соціальні працівники можуть організувати для прийомних батьків практичні заняття, які допомагають значною мірою впорядкувати побут сім'ї та підвищити її соціальний статус. Соціальні навички, набуті під час практичних занять, можуть бути такими: вміння розпоряджатися домашнім бюджетом, раціональне ведення домашнього господарства, правильне харчування дітей різного віку, навички санітарії та гігієни, етика сімейного життя, культура взаємин між членами родини, адекватне соціальне реагування на проблемні ситуації тощо.

Допомога в реалізації виховної функції сім'ї надається шляхом проведення психологічного консультування чи соціально-педагогічного консультування, створення спеціальних виховних ситуацій для вирішення проблем, надання вчасної соціальної допомоги сім'ї з метою її зміцнення і якнайповнішого використання виховного потенціалу для блага дитини.

Основним напрямом сімейного життя, за яким реалізуються виховні функції, є сфери батьківського обов'язку і любові. Відсутність змістовної життєдіяльності у цих сферах позбавляє сім'ю можливості ефективно впливати на дітей. Вияв активності в одній із цих сфер за рахунок інших викривлює виховний процес, позбавляє його повноти, цілісності, багатогранності.

Якщо батьки не досягають тут позитивного результату, у родині з'являються неадекватні методи виховання. Соціальному працівникові у процесі надання допомоги сім'ї необхідно розібратися разом з батьками у цих методах і допомогти зупинитися на найбільш адекватних.

Методи сімейного виховання поділяють на дві групи. Перша — методи повсякденного спілкування, ділової, довірливої взаємодії і взаємовпливу. Соціальний працівник має довести батькам, яким способом може бути реалізований цей метод (наприклад, обговорення різних життєвих питань у довірливій розмові, розуміння, довіра, спонукання, співчуття, пересторога, чесна критика). Другу групу становлять методи педагогічного і психологічного впливу на особистість дитини з метою корекції її свідомості й поведінки: метод звертання до свідомості, метод звертання до почуттів, метод звертання до волі та вчинків. Їх батьки використовують тоді, коли у дитини з'являються певні проблеми. Соціальний працівник має підказувати, до яких прийомів краще в тій чи іншій ситуації вдаватися. Активізувати

свідомість дитини можна за допомогою прикладу, роз'яснення, збудження психологічного стану радості, шляхом актуалізації мрії, зняття напруженості у взаєминах. До почуттів дитини звертаються (батьки або соціальні працівники), оперуючи такими поняттями, як совість, справедливість, етика поведінки, самоповага, співчуття і милосердя, страх та безстрашність, відраза та огидливість тощо. Коли ідеться про волевиявлення і реалізацію відповідного вчинку, то батьки мусять вдаватися до переконання, заохочення, покарання.

Таким чином, використання тих чи інших методів та прийомів у виховному процесі має бути динамічним, спрямованим на встановлення реальних стосунків, що створюють таке виховне середовище, яке було б комфортним для всіх членів родини.

Проблеми в сім'ї можуть бути пов'язані з неправильною тактикою у сімейному вихованні. Соціальний працівник у цьому випадку має допомогти усвідомити особливості таких негативних тактик, як "диктат", "гіперопіка", "конфронтація" і водночас оволодіти позитивною тактикою сімейного виховання, так званою "тактикою співробітництва".

Соціально-психологічна підтримка прийомної сім'ї спрямована на відновлення сприятливого мікроклімату під час сімейних криз. Корекція сімейного мікроклімату проводиться тоді, коли в сім'ї має місце психічне насилля над дитиною, яке призводить до порушення її психологічного і фізичного стану. Донедавна цьому явищу не приділяли належної уваги. Такими видами насильства є залякування, образа дитини, приниження її честі та гідності, порушення довіри. Соціальний працівник повинен скорегувати стосунки у сім'ї так, щоб усі необхідні заходи для забезпечення в ній порядку та дисципліни підтримувалися за допомогою методів, побудованих на повазі гідності дитини.

Посередницька функція соціального працівника в соціальній роботі з прийомною сім'єю здійснюється у трьох напрямках: соціальна допомога сім'ї в організації життєдіяльності; координація взаємозв'язку сім'ї з організаціями та установами, соціальними службами для вирішення питань соціальної підтримки і захисту, а також з іншими спеціалістами, які задіяні у процесі соціального супроводу; надання інформації сім'ї з різних аспектів її життєдіяльності.

Для реалізації такого підходу соціальний працівник виконує такі основні професійні ролі, як радник, консультант і захисник.

Радник — інформує сім'ю про важливість взаємодії батьків та дітей у сім'ї; розповідає про розвиток дитини; дає педагогічні поради щодо виховання дітей.

Консультант — консулює з питань сімейного законодавства, міжособистісних стосунків і взаємодії у сім'ї; інформує щодо методів виховання, які можна застосувати в умовах конкретної сім'ї; роз'яснює батькам способи створення умов, необхідних для нормального розвитку і виховання дитини у сім'ї.

Захисник — захищає права дитини у випадку, коли доводиться стикатися з порушенням її прав і проблемами, які з цього випливають.

8. Соціально-педагогічні моделі роботи з прийомною сім'єю

Кризово-інтервентна модель роботи з сім'єю передбачає допомогу безпосередньо у кризових ситуаціях, які можуть бути зумовлені змінами у природному життєвому циклі сім'ї або випадковими травмуючими обставинами. Такі несприятливі періоди пов'язані насамперед з віковими кризами дитини, які спричинюють психолого-педагогічні проблеми. Так, криза трьох років може бути викликана процесом формування основних індивідуально-психологічних якостей та створення передумов для розвитку соціально-моральних якостей; 7—8 років — адаптацією до нового соціального статусу школяра, засвоєнням нового режиму життя, встановленням відносин з учителем, дитячим колективом; 12—17 років — самоствердженням, зміною стосунків з батьками та навколишнім середовищем; 18—21 — соціальним самовизначенням, соціальним становленням.

Оскільки кризова ситуація потребує швидкого реагування, її оцінювання не передбачає детальної діагностики, а увага фокусується на масштабах дезадаптації та засобах її подолання. При цьому використовуються як внутрішні ресурси сім'ї, так і зовнішні форми допомоги. І незалежно від того, які проблеми спричинили кризову ситуацію, завдання соціального працівника полягає в тому, щоб шляхом надання безпосередньої позитивно емоційної підтримки пом'якшити вплив стресової події і мобілізувати зусилля сім'ї у подоланні кризи. Допомога вважається успішною, якщо вдається домогтися зменшення тривожності, залежності, психологічного дискомфорту та інших проявів кризового стану, а також сформуванню нової розуміння проблеми, що з'явилася, розвинути адаптивні реакції, які можуть бути корисними і в майбутньому. Неважко помітити, що психологічна допомога у стресовій ситуації є превалюючою, тому, можливо, більш виправданим є втручання в неї професійного психолога, який володіє достатніми вміннями психологічної реабілітації. Водночас слід зазначити, що допомога у цій ситуації повинна бути не стільки психологічно глибокою, скільки комплексною і такою, що широко висвітлює проблему та поведінку усіх учасників ситуації. Це можуть бути члени родини, неформальні групи підтримки, спеціалізовані заклади (їхню увагу теж необхідно привертати до проблем сім'ї та її потреб). Завдання соціального працівника полягає у тому, щоб допомогти подолати первинну реакцію — пригніченість та розгубленість, а надалі зайняти активну позицію у реабілітації сім'ї, зосередити свої зусилля на розвитку особистості кожного з її членів, на пошуку адекватних способів соціалізації та досягнення оптимального рівня адаптації у суспільстві. Проблемноорієнтована модель взаємодії передбачає короткотермінову роботу, тривалість якої не перебільшує чотирьох місяців. Проблемноорієнтована модель спрямована на вирішення конкретних практичних завдань, що заявлені й визнані родиною, тобто центром цієї моделі є вимога, щоб професіонали, котрі надають допомогу, концентрували

зусилля саме на тій проблемі, яку визнала сім'я і над якою вона готова працювати, і це важливіше, ніж погляд фахівця на природу, причину самої проблеми.

Разом із індивідуальним консультуванням можуть застосовуватися й групові методи роботи — тренінги. Тренінг передбачає застосування багатьох прийомів індивідуальної і групової роботи і є одним із найперспективніших методів психолого-педагогічної роботи з сім'ями. Сім'я має низку своїх специфічних особливостей і потребує обліку всіх її характеристик — проблеми окремих членів сім'ї завжди є проблемою для всієї сім'ї як цілісності. Сім'я — система гомеостатична, тобто стійкий баланс стосунків, що в ній склався, має тенденцію самовідновлюватися після будь-яких порушень. Сім'я — система замкнута, не кожен соціальний працівник може туди увійти. Вона є також автономною у своїй життєдіяльності.

Соціальний працівник не може вирішувати замість сім'ї її проблеми, він здатний лише активізувати її на вирішення проблемних ситуацій, зокрема допомогти усвідомити проблему, створити умови для її успішного розв'язання.